

เอ็กซ์ไฟล์เดือนพฤษภาคม ๒๕๕๑

747-246F/SCD-HS-ORB Cargo

อากาศยาน 747-246F/SCD-HS-ORB เป็นหนึ่งในสองอากาศยาน cargo ของสายการบิน Orient Thai Airlines และเป็นหนึ่งในอากาศยาน Cargo ไม่กี่ลำที่มีประจำการบินในสายการบินของไทย ซึ่งก็น่าจะได้แก่ 707-321C และ 757-225 HS-OGA และ HS-OGB ของ Thai Flying ส่วนการบินไทย เคยมีอากาศยาน Cargo แต่หลังจากปลดประจำการไปนานแล้ว ก็ไม่มีลำใหม่อีกเลย

เดือนมิถุนายน ๒๕๕๑ ผมเห็นอากาศยาน B747-100 ของ One-Two-Go หรือ Orient Thai Airlines จอดสงบนิ่งที่ท่าอากาศยานพิษณุโลกสองลำ เธอทั้งสองถูกถอดเครื่องยนต์ออกไปแล้ว คงไม่ใช่ซ่อมแซม แต่รู้กันว่าเธอถูกปลดระวาง กำลังจะถูกย่อยสลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยในไม่ช้านี้ หลังจากเมื่อปีที่แล้ว มีหนึ่งลำที่ถูกย่อยสลายไปแล้ว หลังจากที่เธอน่าจะเดินทางบนฟากฟ้ามากกว่าสามสิบปี ผมไม่แน่ใจว่าเธอคืออากาศยานลำใดระหว่าง B747-146 HS-UTC HS-UTD HS-UTH หรือ HS-UTP

สะพานประวัติศาสตร์ที่บ้านลาด ลพบุรี

ลพบุรี ไม่ใช่เป็นแต่เพียงแผ่นดินสามเศียรพระนารายณ์มหาราช เท่านั้น หากแต่ยังเป็นเมืองที่มีแหล่งประวัติศาสตร์ ศิลป วัฒนธรรมมากมายตั้งแต่ยุคประวัติศาสตร์ หรือยุคโลหะ (ยุคสำริด และเหล็ก) ก็ว่าได้ ทั้งนี้เพราะลพบุรี มีแหล่งแร่ธาตุ โดยเฉพาะเหล็ก และทองแดง วันหนึ่งลูกศิษย์ (พงษ์พันธ์ ลิ้มปอนันตชัย) เอา CD มาให้ แล้วบอกว่า เป็นรูปโครงสร้างอาคารระบายน้ำชนิด Irish bridge (ที่ผมฝากไปถ่ายมาจากอำเภอดาเกิล) และมีรูปสะพานทางรถไฟ ที่ทหารญี่ปุ่นสร้างไว้ตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ที่บ้านลาด ลพบุรี แต่สร้างไม่เสร็จ เข้าใจว่าแพ้สงครามไปเสียก่อน จึงเหลือทิ้งค้างไว้เป็นอนุสรณ์เตือนความทรงจำจวบจนทุกวันนี้ คงไม่ต้องสงสัยเลยว่ากองทัพญี่ปุ่นสร้างสะพานแห่งนี้ทำไมสะพานแห่งนี้ต่างจากสะพานข้ามแม่น้ำแคว และสะพานปาย ซึ่งเป็นเส้นทางลำเลียงอาวุธยุทธโปกรณ์ไปพม่า หากแต่สะพานบ้านลาดนี้ น่าจะสร้างเพื่อเข้าไปเอาแร่เหล็กมาถลุงทำอาวุธยุทธโปกรณ์ใช้ในยามสงครามนั่นเอง

แร่เหล็กที่แหล่งในลพบุรีมีคุณภาพใช้ได้ เป็นออกไซด์ของเหล็ก มีสีแดง เรียก Hematite (Fe_2O_3) ตกผลึก (Deposit) สะสมกันเป็นก้อนใหญ่ ๆ อย่างในรูปก็มี แต่เข้าใจว่า ปริมาณคงไม่มากถึง

ขนาดที่จะคุ้มค่าลงทุนตั้งโรงงานอลูมิเนียม เป็นอุตสาหกรรมเหล็กค้ำน้ำ ปัจจุบันนี้ เข้าใจว่า แหล่งแร่เหล็ก ค้างล่าวอยู่ในเขตทหาร

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑ และ ๒ สะพานเป็นแผงคานเหล็ก (Steel girder) คู่ เรียกแบบว่า เป็นสะพานแบบแผงยก (คือยกแผงคานขึ้นมาเป็นเสมือนราวกันตกนั่นเอง) วางบนค่อม่อเดี่ยวแบบผนังทึบ ออกแบบง่าย หากสร้างตามที่ ออกแบบ รับรองว่าพังยาก แผงยกที่สองช่วงกลาง ซึ่งความยาวช่วงนำจะมากกว่าช่วงริม มีลักษณะเป็นแผงสันโค้ง คล้ายสะพานรถไฟที่สถานีจันทเสน ตากลิ (คูเอ็กไฟต์ตอนเก่า ๆ) ซึ่งสร้างโดยบริษัทญี่ปุ่นเช่นกัน ๓ สีที่ทางบนแผง คานเหล็ก บอกว่า กม ๑๕๑+๓๖๘.๑๐๐(สะพาน) ยาว ๗๗ เมตร (ดูจากรูปเห็นว่ามี ๔ ช่วง) ๔ และ ๕ ระหว่างแผง คานสองตัว มี Stinger beam และ ครีบยึด (Stiffener) เป็นระยะ ๆ และมีแกงแนง (Bracer) ตามแนวยาวด้วยคู่หนึ่ง สะพานยังไม่ได้อ่างวางรถไฟ และติดตั้งส่วนประกอบอื่น ๆ และ ๖ มองไกล ๆ เห็นชัดเจนว่า สะพานมี ๔ ช่วง

ชะอำ และหัวหิน ก่อนจะสิ้นมนต์ขลัง

ผมเดินทางจากอุบลราชธานีถึงกรุงเทพฯ โดยเที่ยวบินตอนค่ำ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑ วันนี้ได้นั่งชั้น ธุรกิจ เพราะเครื่องบิน Overbook จึงหลับสบายโดยไม่คำนึงถึงอาหารมือเย็น ซึ่งน่ากินมาก (เนื้อออกเป็คอบ) แต่ผม อยากนอนมากกว่า ถึงกรุงเทพฯ ต้องรีบกลับบ้าน เพื่อทำความสะอาดบ้าน ซักเสื้อผ้า และจัดข้าวของ เพราะผมนัด ลูกศิษย์ (เอ๋ - พงษ์พันธ์ ลิ้มปอนันตชัย) ไว้ ๐๕.๓๐ น วันรุ่งขึ้น ผมจะต้องเดินทางไปประชุมสภาคณบดี วิศวกรรมศาสตร์ สมัยที่ ๓๐ ที่ชะอำ ประจวบคีรีขันธ์ นึกอยู่ว่าจะไปอย่างไร เพราะรถที่ขับไปซ่อมที่กรุงเทพฯ ก็ยังไม่เสร็จ สุดท้ายเหลือทางเลือกไม่กี่ยาง คือ เอ้อสาขับรถให้ โดยบอกว่า จะไปส่งอาจารย์และพากรรยา (น้อง ออย) ไปพักผ่อนที่หัวหินสักสองวัน เพื่อรอรับอาจารย์กลับกรุงเทพฯ ลูกศิษย์ผมดีเสมอแหละครับ ทำให้คณบดี และอาจารย์หลาย ๆ ท่าน ที่ไปประชุมในคราวนี้อัจฉา อีกทั้งยังได้อาศัยรถเอ๋กลับกรุงเทพฯ ด้วย เช้าวันรุ่งขึ้น เอ๋และ กรรยา ไปปรับผมตรงเวลา แล้วเดินทางไปชะอำทันที ก่อน ๐๘.๓๐ น ถึงชะอำ ยังเช้าเกินไป จึงเลยไปหัวหิน และ ต่อจากนี้ ผมเล่าเรื่องประกอบรูปดีกว่า

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑ ออกจากกรุงเทพ ถ่ายตอนข้ามสะพานพระรามที่ ๘ (ทางด่วนเฉลิมมหานคร) ไปควาคะนองมุ่งลงใต้ ๒ บนเส้นทางสายหลัก ธนบุรี-ปากท่อ ๓ ขณะข้ามสะพานแม่กลอง

เนื่องจากไปถึงชะอำช้ามาก ผมจึงคิดรถเลยไปหัวหิน แวะกินอาหารเช้าในเมือง แล้วเดินถ่ายรูป สถานที่แรกที่ถ่ายคือ ตลาดฉัตรไชย ซึ่งเป็นหลังคาเปลือกบาง แบบ Barrel shell roof ที่มีถึง ๗ พับ ความหมายคือสิ้นเกล้ารัชกาลที่ ๗ ได้เคยเขียนเล่าประวัติความเป็นมาให้ฟังแล้ว แต่หากขี้เกียจไปค้น ก็ขอบอกขำว่า ตลาดฉัตรไชยเป็นหนึ่งในสี่สัญลักษณ์ของหัวหิน (พระราชวังไกลกังวล โยเต็ลหัวหินหรือโรงแรมรถไฟ สนามกอล์ฟ และตลาดฉัตรไชย) สร้างบนที่ดินพระคลังข้างที่ในราวปี ๒๔๗๒ อันเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่สร้างพระราชวังไกลกังวล เดิมด้านหน้าตลาดมีคลอง และสะพานข้าม ภายหลังได้รื้อสะพาน และถมคลองเป็นถนนเพชรเกษม ตัวอาคารเป็นคอนกรีตเสริมเหล็กทั้งหลัง แม้กระทั่งแผงขายสินค้าก็เป็นคอนกรีต ชื่อตลาด "ฉัตรไชย" มาจากพระนามเดิมของพระองค์เจ้าบุรฉัตรไชยากร (กรมพระกำแพงเพชรอัครโยธิน เจ้ากรมรถไฟหลวง) ผู้ซึ่งเป็นคนไทยคนแรก ๆ ที่จบการศึกษาจากอังกฤษ ผลงานของพระองค์มีมากมาย ทุกท่านได้รู้จักแล้ว อาทิ สะพานทาชมกู อุโมงค์ขุนताल และสถานีรถไฟหัวหิน

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑ ถึง ๓ หลังคาเปลือกบางของตลาดฉัตรไชย ถ่ายเมื่อคราวไปประชุมวิชาการ โยธาแห่งชาติที่ชะอำเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๘ หามุมที่สวยงามไม่ได้เพราะมีสะพานลอย และป้อมตำรวจ ขวางอยู่ด้านหน้าตลาด ปีนี้ลิ่งคิดขวางทั้งสองอย่างหายไป เข้าใจว่ามีผู้ท้วงติงให้ย้าย พร้อม ๆ กับปรับปรุงทัศนียภาพ เพราะเห็นแผ่นจารึกประวัติอยู่ด้านหน้าตลาด ๔ และ ๕ หลังคาตลาดถ่ายจากด้านหน้า ๗ ถึง ๙ องค์กรที่เป็นคาน ค้ำยัน และแกนง ล้วนเป็น ค.ศ.ล อยู่ในสภาพดีมาก และ ๖ ช่องเปิดที่กลางหลังคา เป็นทั้งช่องแสง และระบายอากาศ ถูกมุงด้วยหลังคาเหล็ก หรือสังกะสี หากมองจากด้านบน ก็คงรู้สึกขัด ๆ แต่ดูจากด้านล่างก็คงไม่รู้สึกระไร ดูรูปถ่ายเก่าๆ สมัยก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง หลังคามุงช่องเปิดก็มีลักษณะคล้ายคลึงกับทุกวันนี้

ซ้ายไปขวา ๑ ในฐานะคนสอนหนังสือวิชาวิศวกรรมทาง และวิศวกรรมขนส่ง ย่อมตื่นเต้นที่ได้เห็นทางม้าลาย ซึ่ง ทาสีขาวบนแถบพื้นสีแดง ผมเคยพบแต่ในรูปที่ถ่ายจากประเทศญี่ปุ่น แต่เห็นครั้งแรกก็ที่หัวหินนี่เอง และ ๒ แผง กั้นเสียง (Noise barrier) ชนิดโลหะ มีช่อง (รู) พรุนเก็บเสียง ถือเป็นของแปลกที่ผมเคยเห็นครั้งแรกที่หัวหินเช่นกัน ๓ ผมเคยออกแบบคันหินและช่องระบายน้ำ (Curb and inlet) ที่จังหวัดหนึ่งในประเทศไทย เนื่องจากเป็นทั้งพื้นที่ อนุรักษ์ เป็นย่านธุรกิจ และเป็นแหล่งท่องเที่ยว จึงออกแบบคันหินที่สูงเพียง ๑๒.๕ เซนติเมตร เป็นคันหินแบบ เพล่ (Tapered) ทำให้ช่องระบายน้ำต้องเอียงลาดตามคันไปด้วย ได้เคยมาเห็นที่หัวหิน เมื่อปี ๒๕๔๘ ก็เบาใจว่า ไม่ใช่เราคนเดียวที่ออกแบบ หรือคิดเอาคันหินกับช่องระบายน้ำแบบนี้มาใช้ในเมืองไทย วันนี้เห็นถนนสายอื่น ๆ ในหัวหินก็ใช้คันหิน และช่องระบายน้ำแบบนี้ แปลว่าน่าจะ ได้ผลดี

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑ ถึง ๓ คอนโดมิเนียมที่เอ และกรรยาไปพัก เพื่อรอรับผมกลับกรุงเทพฯ อยู่ในบริเวณสงบ ไม่ไกลจากเขาตะเกียบ ผมถ่ายรูปมาใช้สอนหนังสือ เพราะอาคารสูงสองหลังนี้ ออกแบบให้เห็นวิวทะเลทุกห้อง อาคารมีลักษณะเป็นแผงบอบบาง ด้านแรงลม ตอนคำนวณออกแบบคงจะนำดินแดนดี

หลังจากนั้น เอ้ขับรถย้อนกลับไปส่งผมที่หาดชะอำ ผมใช้เวลาราว ๒ ชั่วโมงเดินถ่ายภาพตามชายหาด รำลึกความหลัง เสียหายที่สมัยก่อนไม่มีกล้อง Digital กล้องถ่ายรูปธรรมดาใช้ถ่ายมาก และผมก็เป็นอีกคน หนึ่งที่ปล่อยเวลาให้ผ่านไปตั้งนาน โดยไม่คิดจะบันทึกอะไร วันหนึ่งต้องสอนหนังสือ จึงจำเป็นต้องตระเวนไป ยังสถานที่ต่าง ๆ ในความทรงจำ เพื่อถ่ายภาพ ได้บ้างไม่ได้บ้าง หลัง ๆ มากก็ได้อาศัยลูกศิษย์ช่วยถ่ายแทน ดี และ รวดเร็วกว่าถ่ายเองมากมาย

การประชุมสภาคณบดีวิศวกรรมศาสตร์ และวิศวกรรมครั้งที่ ๖ สำหรับผม คงจะเป็นเพียงทำงานตาม หน้าที่ ที่น่าเบื่อบ้าง เพราะเป็นช่วงปิดภาคฤดูร้อน ไปประชุมคนเดียว แต่ช่วงไล่เลี่ยกัน รองคณบดีท่านอื่น ๆ ออก นิเทศ หรือตรวจเยี่ยมนักศึกษาฝึกงาน หากท่านสนใจอ่านบทความของผม ที่ส่งไปร่วมเสนอในการประชุมวิศวะ ศึกษครั้งที่ ๖ ก็เชิญ Download นี้ครับอ่านสนุก คล้ายนิยาย ไร้สาระ

www.sdhabhon.com/IntroductiontoEngineering/cedt-2551-Sdhabhon&Note-MSWord.pdf

ผมจับต้นแรกด้วยการ ไปกินอาหารมือเขียนกับเพื่อน ๆ อาจารย์จากคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย นเรศวร มี ศ.ดร. วรศักดิ์ กนกกุลชัย จากสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (เอไอที) ร่วมไปด้วย อาหารอร่อย อิ่มแล้ว รดไปส่งอาจารย์วรศักดิ์ที่โรงแรมเมฆาลัย แล้วกลับ ไปนั่งที่ Lobby ต่ออีกสักพัก ไม่ไปเที่ยวไหนต่อเพราะไม่ไหว จริง ๆ อยากทำงาน (ปรับปรุงตำรา และเตรียมสอน) มากกว่า แต่พอขึ้นถึงห้องก็หลับคาที่ เช้าวันที่ ๕ ผมตื่นเข้า ฝึกอบรมเดินออกทางด้านหน้าของ โรงแรม (ซึ่งอยู่อีกด้านตรงข้ามกับถนนเลียบริมชายหาด) เพื่อไปถ่ายรูปอาคารสูง

ที่อยู่ถัดไปสักสองสามร้อยเมตรพอถ่ายเสร็จก็อ้อมไปถนนเลียบชายหาด เพื่อถ่ายภาพด้านหน้าอาคาร ซึ่งหันหน้าออกทะเล

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑ ถึง ๘ อาคารหลังนี้เดิมชื่อ Cham Beach Avenue เป็นอาคารคอนโดเนียม หรือโรงแรมสูงประมาณเกือบสามสิบชั้น ด้านหน้ามีอาคารพาณิชย์สี่ชั้นเป็นแถวเรียงรายสองด้านทางเข้ามีชั้นกึ่งใต้ดิน เป็นอาคารที่ผมมีส่วนร่วมคำนวณ โครงสร้าง กับพีทรีดี ศรีวิวัฒน์เมฆินทร์ และ ศ. ดร.วรศักดิ์ กนกนุกุลชัย จำได้ว่าเพื่อนของอาจารย์เป็นหนึ่งในเจ้าของโครงการ เป็นงานออกแบบในปี ๒๕๓๑ จำได้ว่า วันหนึ่งในปีนั้น ผมกู้ยืมเงินบริษัท ชื่อคอมพิวเตอร์ ปกติบริษัทจะให้กู้สักราว ๔ หมื่นบาท แต่ผมชื่อคอมพิวเตอร์ไปกว่าแสน เป็นหนี้บริษัทอยู่มาก พีทรีดีไปหาที่ทำงาน ตอนเย็นหลังเลิกงาน บอกว่าจะช่วยหาเงินค่าคอมพิวเตอร์ให้ คืนนั้นทั้งคืนอดนอน และอีกสามสี่คืนที่อดนอน ทั้งรายการคำนวณ และแบบรูปของคอนโดเนียม และอาคารพาณิชย์ทั้งหมดก็แล้วเสร็จ ไม่อยากบอกว่า หลังจากจ่ายหนี้หมดแล้ว ยังเหลือเงินอีกเท่าใด อาคารใช้เวลาสร้างอยู่นานพอควร จำได้ว่าระหว่างสร้าง ผมก็ทำหน้าที่เป็นวิศวกรที่ช่วยผู้ก่อสร้างทำ Shop drawing เป็นงานที่ยากลำบาก เพราะผู้รับเหมาก่อสร้างไม่เก่ง แต่ดีที่วิศวกรโครงการทำหน้าที่ประสานได้ฉับไว และรอบคอบ ผมจึงทำ Shop Drawing ด้วยความสนุก ได้ขบคิดแก้ไขปัญหา ได้ทักษะเพิ่มขึ้น ผมชอบนะ เพราะการทำ Shop นี้กระมัง เวลาสอนหนังสือจึงไม่เคยที่จะคิดขัด ขัดเงินเรื่องการเขียนรายละเอียดเหล็กเสริม เหมือนปลาที่ว่ายน้ำเป็นแล้วยอมว่ายน้ำได้ตลอดไปนั่นเอง

ที่ถนนด้านหน้าโรงแรมยามเช้า ผมได้รูปดี ๆ ไว้ใช้สอนหนังสือหลายรูป เป็นรูปการออกแบบถนนในเมือง (Urban street) ที่น่าจดจำเป็นตัวอย่าง เพราะออกแบบดีมาก สร้างก็ดี เสียแต่ไม่ค่อยมีคนใช้ มีแต่รถจอดเป็นส่วนใหญ่

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑ ถนน ทางเท้า และศาลาผู้โดยสาร (ศาลารอรถประจำทาง) อาคารออกแบบเป็นทรงไทยประยุกต์ มีมุขยื่นด้านหน้า มีไม้พุ่มตัดแต่งสวยงาม ทั้งสองด้านของตัวศาลา ๒ และ ๓ มีทางลาดสำหรับคนพิการใช้รถเข็น ลาดเอียงเหมาะสมดี มีป้ายเครื่องหมายจราจรติดตั้งครบถ้วน ๔ ที่จอดรถโดยสาร (Bus) กำหนดให้จอด

แบบขนาน (Parallel parking) เพราะเป็นรถที่มีความยาวมากกว่า ๑๐ เมตร นั่นเอง ๕ ส่วนที่จอดรถส่วนบุคคล ให้จอดแบบทำมุม (Angle parking) ราว ๔๕ องศา และ ๖ ทางลาด ตีเส้นบั้งให้เกิดความฝืด และระบายน้ำ

บ่ายวันที่ ๕ เอ และภรรยาขับรถไปกินอาหารทะเลที่สุคปลายสะพานปลาชะอำ คว้าผมบะเอยบ้าง

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑ ถึง ๓ แนวเขื่อน หรือกำแพงสลายคลื่น (Seawall) ที่คนชะอำ เรียกกันจนกลายเป็นชื่อสถานที่ว่า สะพานหิน กำแพงสลายคลื่นแห่งนี้สร้างด้วยหินธรรมชาติ (Natural rubble armoring) รูปถ่ายไว้ใช้สอนหนังสือได้เช่นกัน เดินกลับจากถ่ายรูปแลเห็นเด็กเล่นกับสุนัขที่ชายหาด ผมคนรักหมาอยู่แล้ว เห็นหมาท่าทางฉลาดแสนรู้จึงชุกรมกล้องถ่ายรูป ดูต่อว่า เป็นอย่างไร

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑ และ ๒ ภาพชุกรมจากมุมไกล ๓ เข้าไปใกล้ ๆ เป็นเด็กชาย ที่เร่ขาย Mobile เปลือกหอยตามชายหาด เห็นแล้วสะท้านใจว่า วันหยุดเช่นนี้ เด็กวัยนี้ควรวีได้วิ่งเล่นสนุกกับเพื่อน ๆ ตามชายหาด แต่กลับต้องเดินขายของช่วยพ่อแม่หาเงิน ภาพเช่นนี้พบได้ไม่เฉพาะที่ชะอำ แต่ที่บางแสน พัทยา หรือที่อื่น ๆ เราก็เห็นจนจินตนา ๔ และ ๕ เมื่อถ่ายรูปเจ้าหนูก็ยินดี สอบถามได้ความว่า หมาตัวนี้เป็นของคนอื่น แต่เพราะเคยให้ข้าวให้ขนม จึงสนิทสนมกันเหมือนเพื่อน ดิคสอยห้อยตามกันเดินเร่ขาย Mobile บนหาดชะอำมานานแล้ว ครั้นถามว่า มิวเล่นอยู่อย่างนี้จะขายของได้หรือ เจ้าหนูบอกว่าวันนี้ได้พันกว่าบาท หรืออาจจะพันสี่ พันห้าแล้ว น่าจะพอได้แล้วเพราะแดดคล้อยอยากจะขอเล่นสักหน้อยก่อนเดินขายรอบสุดท้าย ผมถามว่าทำไมไม่เดินขึ้นไปขายบนร้านอาหาร ก็ได้คำตอบว่า บนร้านอาหารผู้คนยังบางดา หากขึ้นไปตอนนี้อาจต้องขึ้นไปเร่ขายอีกหลายรอบ ทั้งเจ้าของร้าน และแขกคงเอือมระอา ไว้คนหนาค่าค่อยขึ้นไปเดินสักรอบเดียวก็พอ ผมหยิบเงินมาจะช่วยอุดหนุน Mobile เจ้าหนูบอกว่าอันละ ๒๐ บาท หากซื้อสามอัน คิดราคา ๕๐ บาท ผมบอกว่า ผมให้ ๖๐ บาท แต่จะเอา Mobile เพียงสองอัน ต้องเกลี้ยกล่อมอยู่นาน จึงยอมรับเงินแล้วยื่นเต๊ะทำให้ถ่ายรูป ทั้งคนทั้งหมา และ ๖ ก่อนพากันเดินจากไป

ที่ร้านอาหาร ผมพบเจ้าหนูอีกครั้ง เหลือ Mobile สองสามอัน จึงบอกว่าจะช่วยอุดหนุนอีกอัน จะได้หมดไว ๆ เจ้าหนูเลือก Mobile อันสวยที่สุดยื่นให้ แล้วบอกว่าไม่ต้องให้เงิน เพราะเมื่อกี้ ให้มาแล้ว สาธุ ทำไมคนรวยเรียนสูง ๆ ทั้งหลาย จึงไม่เป็นอย่างเจ้าหนูนี้บ้าง ก็ต้องขอร้องอยู่นานแหละกว่าจะยอมรับเงินอีก ๒๐ บาท ทุกวันนี้เสียง Mobile ที่ระเบียงบ้านที่กรุงเทพฯดังคราใด ผมคิดถึงความใสซื่อของเด็กชาย Mobile ริมชายหาดชะอำกับสุนัข

คูใจ หากเขามีโอกาสบริหารบ้านเมือง คงไม่คิดโกงประเทศชาติ และประชาชน กินข้าวมือเย็นจนอ้ม ผมขอร้องให้เอชบริดพาไปหัวหิน ไปดูประกาศการ ที่ชายหาดหัวหิน และสถานีรถไฟหัวหิน เพื่อคิดถึงความหลัง

ซ้ายไปขวา ๑ และ ๒ ที่ชายหาดหัวหินยามพลบค่ำ แลเห็นประกาศการแสวงไฟสีแดงริบหรี่ ห่างออกไป ที่ประกาศการนี้เอง ที่ผมได้เคยทำสิ่งที่เกือบจะโง่เง่าที่สุด และเกือบเอาชีวิตไปทิ้ง เพราะวันหนึ่งบ่ายสี่โมง หลังเลิกงาน แลเห็นท้องฟ้าสวย ทะเลใสสีคราม น้ำลงเห็นชายหาดขาวทอดตัวลงทะเล เม็ดทรายสะอาด ผมเดินลงทะเล เก็บหอยตลับ (หอยไฟใหม่) ได้สองสามตัว ก่อนจะโยนทิ้งเมื่อน้ำลึกสูงกว่าเอว นึกสนุกอยากไปปีนดูประกาศการ จึงว่ายน้ำออกไปตามลำพัง ทั้งที่ว่ายน้ำไม่เก่งนักหรอก ถึงประกาศการก็เหนื่อยหมดแรงพอดี โชคดีที่ปีนขึ้นไปได้ไม่ลำบาก เพราะระดับน้ำต่ำกว่าหลังฐานประกาศการ ไม่มากนัก ถือว่าสำเร็จเป็นวีรกรรม นั่งพักหายเหนื่อยแล้วจะว่ายน้ำกลับฝั่ง แลเห็นตะวันเริ่มชิงพลบ กระแสน้ำเชี่ยวแรงขึ้นผุดปกติ นึกกลัว เพราะแรงคงสู้ไม่ไหว หากเป็นตะกริวก็คงแย่ นั่งใจเสาะอยู่นานมีเรือประมงขนาดเล็ก ๆ ของชาวบ้านผ่านมา เหมือนกับจะรู้ว่าผมจะเอ่ยปากขออาศัย เพราะลู่แกहनหัวเรือมาเทียบรับ ในเรือ ลุงบอกผมว่านายช่างคิดถูกแล้วที่ไม่ว่ายน้ำกลับ เพราะหากทำเช่นนั้น ก็ไม่มีวันถึงฝั่ง เพราะคลื่นแรง น้ำตรงนี้ไหลวน มีแต่จะลุดให้ นายช่างลอยออกทะเลจนกระทั้งหมดแรง วันนี้กลับไปมองดูประกาศการ ยังขุ่นลุกจนเหน็บหนาวว่า วันนั้นผีห้าขาดานที่ไหนคลใจให้ผมบ้าระท่า ๑ ชายหาดหัวหินยามค่ำคืน มีชีวิตชีวาคังเช่นสมัยที่ผมเคยอยู่ ยังมีคนนั่งรับลมชมทะเลยามค่ำ มีคนเดินออกกำลังกาย และเล่นฟุตบอล

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑ ถึง ๓ ด้านหน้าของอาคารสถานีรถไฟหัวหินในยามค่ำคืน อาคารค.ส.ล. ผสมไม้สถาปัตยกรรมยุโรป ใช้สีครีม และแดง บ่งบอกความเป็นการรถไฟฯ คงอัตลักษณ์ นับร้อยปีไม่เปลี่ยนแปลง ยิ่งบรรยากาศภายในสถานีรถไฟ ก็ยิ่งใช้เลข ๔ บันไดทางขึ้น เป็นหินขัดสีพื้นแดงเฉพาะช่วงสั้น ๆ คือ สามขั้นบันไดดูแล้วนึกไปว่า น่าจะปูลาดด้วยกระเบื้อง อย่างไรก็ตาม หินขัดก็ไม่ทำให้อาคารเสื่อมความงดงาม หรือคุณค่า ๕ ตรงเข้าไปมีรั้ว และประตูโปร่ง เตี้ย ๆ เพียงเพื่อจำกัดอาณาเขต ๖ ขวามือเป็นช่องจำหน่ายตั๋ว ยังคงสภาพและบรรยากาศเดิม ๆ ๗ ออกไปที่ชานชาลา เห็นห้องที่ทำการนายสถานี และห้องอื่น ๆ ประตูลานสีเขียว ไม่น่าใจว่าเป็นสีแต่ดั้งเดิม ถูกเพ็งเปลี่ยนแปลง ถัดจากประตู ยังคงมีบังคับา และมีม่านแบบโบราณ พื้นห้องยังคงเป็นกระเบื้องดั้งเดิม สัมผัสเนื้อกระเบื้องเชื่อว่า เป็นกระเบื้องจากต่างประเทศ เช่น อิตาลี ซึ่งคงเข้ามาในประเทศไทยและใช้ใน

การก่อสร้างอาคารหลาย ๆ แห่งในยุคนั้น ๘ เพดาน เป็นไม้กระดานแผ่น มอบฝ้า และไม้ประดับ กับป้าย และ
ตัวหนังสือ แบบเดิม บ่งบอกความพยายามอนุรักษ์อย่างเต็มที่กำลัง ๘ บรรยากาศบนบานซาลา ขณะที่รถด่วน
กรุงเทพ ปลายทางสุโขทัย โกลด กำลังจะเข้าเทียบชานชาลา ๑๐ ซ้ายมือฝั่งตรงข้ามห้องจำหน่ายตั๋ว มีทางไปสู่ห้องหับ
ที่แยกย่อยสำหรับเจ้าหน้าที่แผนกต่าง ๆ ๑๑ ระเบียบงลูกกรงไม้โปร่ง และ ๑๒ คู่มือ ๆ ระเบียบงเก่าแก่ ลวดลาย
สวยงามประณีต ทั้งแผ่นตัดขอบ และแผ่นที่ปูทั่วไป เสียหาย การถ่ายรูปในตอนกลางคืน ทำให้บางรูปเสียไป หรือ
ขาดความชัดเจน วันหลังคงต้องกลับไปถ่ายใหม่

ผมดูใน Internet เขาบอกว่าโรงแรมที่ไปประชุม และพักเป็นเพียงโรงแรมสามดาว
นึกในใจว่า ทำไมจึงคิดอ่านมาจัดประชุมที่นี่ แต่เมื่อไปถึง และได้สัมผัสบรรยากาศ เข้าห้องพัก ก็ต้องบอกว่า
โรงแรมมีเสน่ห์ในตัวเอง เพราะบริการที่ประทับใจทั้งฝรั่งและคนไทย สังเกตจากฝรั่งหลายสัญชาติ แม้กระทั่งชาว
รัสเซีย ทักทายบริการแผนกต่าง ๆ อย่างยิ่งกว่าคุ้นเคย ผมยังมั่นใจมากเมื่อคืนหนึ่ง ได้นั่งเขียนหนังสือ และส่งเมลล์ที่
Lobby นี้ แล้วสั่ง Cocktail คือ Screw driver (เรียกภาษาชาวบ้านว่า น้ำส้มใส่เหล้าขาวซึ่งก็คือ Vodka) เพื่อรื้อฟื้น
ความทรงจำสมัยเรียนจบใหม่ ๆ ไปทำงานที่หัวหิน ค่ะ Screw driver เป็นประจำไม่เว้นวัน เพราะไม่ทำให้เมา แต่
เมื่อสั่งแก้วที่สอง บริกร แนะนำให้ลอง Cocktail สูตรเฉพาะของโรงแรม ที่เธอคิดค้นขึ้นมา บอกว่ามีน้ำสับปะรด
เหล้ารัม (เหล้าที่กลั่นจากน้ำอ้อย หวานหอม แต่ทำให้เมาสนิทได้) น้ำมะพร้าว และเนื้อมะพร้าว เป็นส่วนผสม
เมื่อตกลงสั่ง สักครู่หนึ่งบริกรอีกคนยกมาให้ แล้วยื่นรอ ผมสงสัยว่าจะเรียกเก็บเงินเลขหรือไร เพราะดึกแล้ว แต่
เธอกลับบอกว่า รอคำติชม เกรงว่า หากแขกดื่ม Cocktail ไม่ได้ จะเป็นผลเสียแก่แผนกของเธอ และโรงแรม และ
หากดื่มแล้วเห็นว่าไม่ดี ก็ยินดีจะเปลี่ยนให้ ได้ฟังแล้วหายสงสัยว่า ทำไมโรงแรมแห่งนี้จึงมีแขกประจำ ผมเองก็
ยอมยินดี Tip เธอและเพื่อน ๆ มากกว่าราคาค่า Cocktail ทั้งสองแก้ว

พญา ๒๕๕๑

กลับจากชะอำ ผมมีนัดจะต้องสอบสัมภาษณ์นักศึกษาใหม่ จากการสอบ Admission ในวันที่ ๑๔
พฤษภาคม ๒๕๕๑ และเดินทางไปขึ้นศาลจังหวัดอำนาจเจริญ ในฐานะพยานผู้เชี่ยวชาญในคดีอาญาหนึ่ง ตามที่
ผู้บังคับบัญชาขอมอบหมาย ตกเย็นเดินทางไปกรุงเทพ เพราะจะต้องไปร่วมเป็นประธานภาคในการประชุมโยธา
แห่งชาติที่พญา กลับมานึกว่า ก็ป่วยอย่างนี้ หากไม่ตายก็คงเกือบตายแน่ ๆ โชคดีที่ผมได้นั่งเครื่องบินชั้นธุรกิจ
เช่นเดิม ได้หลับเกือบหนึ่งชั่วโมงเต็ม ถึงกรุงเทพ มีลูกศิษย์ที่อาสาขับรถมาจากชลบุรี มารอรับ และไปส่งที่
โรงแรมจัดการประชุมที่อ่าวดวงตาล พญา ผมถึงกรุงเทพตามเวลา ลูกศิษย์ (จ๊อบ-วีราวุฒิ ปอยเทียบ) มารอรับอยู่แล้ว
จึงขึ้นรถ มุ่งไปพญาธานี ระหว่างทางหยุดพักที่ ที่พักริมทางบนทางหลวงพิเศษหมายเลข ๙ (Motorway) นาน
พอควร ทำให้ไปถึงพญาดึก จึงรู้สึกว่ามีเหนื่อย แต่กินไม่ได้ก็ต้องพยายามกิน เพื่อให้อยู่ได้

ซ้ายไปขวา ๑ วีราวุฒิ ผู้อาสาขับรถจากชลบุรี ไปรับจากท่าอากาศยานดอนเมือง ไปส่งที่พัทธา ก่อนกลับชลบุรี ในรูปเป็นร้านอาหาร (จริง ๆ ต้องเรียกโรงเบียร์) ที่จับพามผมไปแวะกินข้าวมือเย็น ๒ Pizza แผ่นบาง นอกจาก Cheese แล้วมีเพียง Ham แผ่นบาง ๆ วางแต่งหน้า แต่ก็เป็น Pizza แท้ ๆ เสียขายที่กินได้ไม่มาก และ ๓ เช่นเดียวกับไส้กรอกเยอรมัน และเครื่องคิมที่ทำให้หลับสบาย

ไปถึงโรงแรมเกือบ ๐๑.๐๐ น เสียเวลาหาห้องพักซึ่งเพื่อนอาจารย์ บอกว่า เจ้าภาพกรุณาจัดเตรียมไว้ให้แล้ว ไม่พบ ตกลงจึงต้องเปิดห้องพักใหม่ ผมอารมณ์เสียกับบริการ ที่ขอให้จ่ายเงินทันที ในราคาปกติ แต่จะออกใบเสร็จรับเงินในนามของสถาบันเจ้าภาพ แล้วหากจะต้องไปเบิกเงินหลวง จะเบิกได้อย่างไร ที่จริงก็ตั้งใจจะจ่ายเองอยู่แล้ว แต่อยากหาเรื่องมากกว่า ขึ้นถึงห้องแล้วรีบนอน รุ่งขึ้นผมตื่นเช้า เปิดม่านถ่ายรูปทะเลริบลงไปกินข้าว เตรียมตัวทำหน้าที่ ทบขว่า เมื่อคืนเจ้าภาพจัดห้อง Suite ไว้ให้ คงเพราะไหน ๆ ท่านนายท.ส.ท. หรือผู้ใหญ่อีกหลายท่านก็เดินทางไปในวันเดียวกัน แต่ความเมตตาของเจ้าภาพไม่เป็นผล เพราะผมโชคร้ายเสมอเกิดมาไม่เคยนอนห้อง Suite แต่ถึงอย่างไรก็กราบขอบคุณด้วยความซาบซึ้งครับ เสร็จหน้าที่ตอนเวลา ๐๑.๓๐ น ผมรีบผ่านหนี เพราะป่วย และจิตใจไม่ปกติ ไม่อยากพบใคร แต่ก็พบคนมากมายถ่ายกอง ที่ Lobby มีลูกศิษย์ นื่องหนุ่ม - จุรินทร์ (อาทิศย์) หล่อประคิษฐ์ชัย และภรรยา (นื่องปอย) มารอรับ ให้อไปพักผ่อนที่บ้าน ก่อนพาไปกินและเที่ยว ตามที่ได้สัญญาไว้ (เพราะผมไม่สามารถไปงานแต่งงานนื่องหนุ่มที่พัทธา เนื่องจากติดราชการ) และตามที่คุณแม่ นื่องหนุ่ม ได้สั่งนื่องหนุ่มไว้ ทราบจากนื่องปอยว่า นื่องหนุ่มใช้เวลาหลายวันขบคิดจัด โปรแกรมกินและเที่ยวตามที่ผมน่าจะชอบ เพื่อการพักผ่อนราว ๆ สองวันก่อนกลับกรุงเทพ และอุบลราชธานี และก่อนเปิดเทอม จากโรงแรม นื่องหนุ่มและภรรยา พามผมไปกินอาหารญี่ปุ่นมือเที่ยง (ครับ เดาถูกแหละ) เมื่อพานื่องปอยไปส่งที่คลินิกแล้ว ก็ขับรถพามตระเวนเที่ยว

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑ และ ๒ ไปเที่ยววิหารเซียน คุ่วัดอุโบราณ และงานปฐมากรรมรูปเซียนในปางต่าง ๆ ตื่นตาตื่นใจกับวัดอุโบราณจากประเทศจีน โดยเฉพาะตุ๊กตาดินเผา พลธนู และรถม้าศึกทำด้วยเหล็กจากสุสานกษัตริย์เมือง Xian แม้กระทั่งบนหลังคาวิหารเซียน ก็มีเซียนกำลังต่อสู้ประลองกำลังกัน ๓ และ ๔ ไปสัต์หีบ ที่เขาจิธรีย์ สถานที่ซึ่งมีพระพุทธรูปแกะสลักในหินผา โดยใช้แสง LASER ยิ่งเพื่อกำหนดแนวเส้น และลวดลายใจครับ ถึง

ตอนนี้ น้องหนุ่มยอมรับว่า อันที่จริงผมต่างหาก ที่เป็นมักคุเทศก์พาน้องหนุ่มเที่ยว หาใช้น้องหนุ่มพาผมเที่ยวไม่ ๕ อาหารมือเย็นที่ร้านริมผา บางเสร์ ที่ตรงนี้ เป็นริมหน้าผาจริง ๆ เพราะมองเห็นอ่าวบางเสร์ทั้งอ่าว ยามพลบค่ำ ต้องแสงไฟ สวยงามนัก ทราบว่าเจ้าของร้านนี้เป็นอดีตคาราหนิง (Linda Cross) ผมเห็นเธอเดินดูความเรียบร้อยของร้านอยู่ตลอดเวลา และ ๖ น้องหนุ่ม และภรรยา เจ้าภาพมือนี่ อีกตามเคย กลับถึงบ้านน้องหนุ่ม พออาบน้ำเสร็จ ผมก็หลับเป็นตาย เช่นเดิม

ไปพักขา อย่างน้อยจะต้องเห็นงานที่ผมได้คำนวณออกแบบไว้ หรือร่วมคำนวณออกแบบไว้ ไม่น้อยเลย ครานี้เห็นอะไรบ้าง

เข้าไปหา บนลงล่าง ๑ ชั่วโมงที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑ น้องหนุ่ม และภรรยาพาผมไปไหว้กรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ ที่บนเขาพระตำหนัก ซึ่งเป็นชัยภูมิดี สูงจนมองลงไปเห็นเมืองพัทยาเกือบทั้งหมด ๒ น้องหนุ่มเล่นประทัด ลงไปจุดประทัดสักการะตามธรรมเนียม ก่อนวิ่งหนีขึ้นมาอุดหู แต่ไม่ทันเพราะตัวอ้วน และอ้วนกว่าสมัยเรียนมาก ๓ อาคารหนึ่งที่เคยร่วมออกแบบ ว่ากันว่าเป็นอาคารสูงหลังแรก ๆ บนเขาพระตำหนัก (เดิมชื่ออาคาร Oriental Hill Resort) ด้านหลังแลเห็นหอคอยของ Pattaya Park ๔ ทำเทียบเรือพัทยาศรับ ที่ได้มีส่วนร่วมออกแบบ ทั้งท่าเรือ อาคารผู้โดยสาร ถนนเลียบริมชายหาด ลานจอดรถ ลานจอดเรือ และอื่น ๆ ภายหลังแบบถูกแก้ไขมากเหมือนกัน เพราะเรื่องงบประมาณ ๕ อาคารสูงหลังแรกในชีวิต ตั้งอยู่ที่พัทยาซอย ๑ เดิมชื่อ Pattaya Beach Condo-town ซึ่งทำงานร่วมกับ ศ.วรงค์ดี กนกกุลชัย ดร.สมพร อรรถเศรษฐินวงศ์ และกิริติ ศรีวัฒนาเมฆินทร์ (เมื่อปี ๒๕๓๑) และ ๖ หากถามว่าภูมิใจอะไร หรืองานใด มากที่สุดในชีวิต วันนี้ผมต้องตอบว่า นี่ไง ลูกศิษย์สิครับ สร้าง หรือปั้นลูกศิษย์หนึ่งคน ยากกว่าคำนวณ หรือสร้างตึกหลายร้อยเท่า สำเร็จบ้างไม่สำเร็จบ้าง มีทั้งดีใจเสียใจ น้องหนุ่มเป็นลูกศิษย์อีกคนหนึ่ง ในจำนวนหลาย ๆ คน คุณแม่ น้องหนุ่มบอกว่ายากให้เป็นลูก แต่จริง ๆ แล้วผมก็ไม่ได้ทำอะไรน้องหนุ่มมากไปกว่าลูกศิษย์คนอื่น ๆ วันนี้เห็นน้องหนุ่มเรียนจบ มีครอบครัว และมีกิจการที่มั่นคง ย่อมน่าดีใจ เพราะผมไม่ได้เปรียบใครเหมือนเรือจ้าง แต่เปรียบเหมือนกรรมกร ลงแรงสร้างบ้านสร้างตึก พอสร้างเสร็จแล้วก็ต้องไป ไม่มีโอกาส หรือสิทธิใดจะนั่งคอยชื่นชมผลงานตัวเองวันเวลาผ่านไปก็แทบไม่มีใครรู้จัก

พิสูจน์คน พิสูจน์รถ (๒)

คราวที่แล้วผมขออนุญาตสรุปรายงานการเดินทางขึ้นล่อง อุบลราชธานี - กรุงเทพฯ คราวนี้ขออนุญาตเล่าเรื่องด้วยภาพ ประกอบคำอธิบายไว้เดือนความจำ

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑ เช้าตรู่วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๐๔.๓๐ น ผมขับรถออกจากบ้าน ใช้เส้นทางหลวง ๒๒๖ มุ่งหน้าสู่จังหวัดศรีสะเกษ ๓ และ ๔ น่าจะถ่ายตรงถนนตัดผ่านทางรถไฟ จากศรีสะเกษมุ่งไปสุรินทร์ ขณะนั้นเวลาประมาณ ๐๕.๓๐ น ๕ ถึง ๗ ระหว่างทาง จากอุทุมพรพิสัย และห้วยทับทัน ๘ ป้อมบริการประชาชนของตำรวจทางหลวงที่อำเภอศรีขรภูมิ สุรินทร์ ๙ ถึง ๑๒ บนเส้นทางระหว่างสุรินทร์ถึงลำปลายมาศ บุรีรัมย์ ดันไม้เขี้ยว ในท้องนา มีน้ำ อากาศยังเย็นสบาย ๑๓ และ ๑๔ ที่ร้านกาแฟบิมน้ำมันที่ลำปลายมาศ ขณะนี้เวลา ๐๘.๐๐ น ผมตัดสินใจเปลี่ยนเส้นทางจากเดิมที่จะวิ่งตามทางหลวง ๒๒๖ จนถึงนครราชสีมา ๑๕ ถึง ๑๗ ไปใช้เส้นทางลาลอง จากลำปลายมาศไปอำเภอหนองหงส์ เพื่อที่จะไปสู่ทางหลวงหมายเลข ๒๔ ที่อำเภอหนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์ อันที่จริงหากผมใช้เส้นทางหลวง ๒๔ จากสุรินทร์ ผ่านอำเภอนางรอง และเฉลิมพระเกียรติ (ทางไปเขาพนมรุ้ง) น่าจะสะดวกกว่า แต่หากเปลี่ยนเส้นทางเช่นนี้ทำให้ต้องวิ่งไกลขึ้นหลายสิบกิโลเมตรไม่เป็นไร เพราะเวลาเป็นของเรา ๑๘ และ ๑๙ ที่อำเภอหนองกี่ บนเส้นทางหลวง ๒๔ มุ่งสู่ปักธงชัย สูงเนิน และสีคิ้ว ๒๐ ที่บิมน้ำมันในอำเภอปักธงชัย แวะเติมน้ำมัน พักรถ และกินกาแฟ ราวครึ่งชั่วโมง ๒๑ ถึง ๒๘ ออกสู่เส้นทางเดิมที่ทางต่างระดับสีคิ้ว ผ่านลำตะคองสู่อำเภอปากช่องถึงนครวัดที่จองไว้ราวเที่ยงเศษ หยุดพักผ่อน และตื่นกินข้าวตอนเย็น ฝนตก ไปไหนไม่ได้ จึงรีบนอนรวดเดียวจนถึงเช้า ตื่น ๐๕.๐๐ น ออกจากโรงแรมเดินทางต่อ

ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑ เช้าตรู่วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๐๕.๓๐ น ออกจากปากช่องมุ่งหน้าสู่มวกเหล็ก ๓ ผ่านแก่งคอย ยังเข้ามา ๔ ถึง ๘ ที่ร้านกาแฟที่สระบุรี จอดแวะพักรถ กินกาแฟ และทำผม ขยับไม่ได้ เหมือนอาการเก่าที่เคยเป็นจะกำเริบ ต้องใช้เวลานานเกือบครึ่งชั่วโมงกว่าจะขยับได้ปกติ ๕ และ ๑๐ ถึงวังน้อย และบางปะอิน ตามลำดับ ๑๑ เข้าสู่ทางหลวงพิเศษหมายเลข ๕ ถนนวงแหวนฝั่งตะวันออก และ ๑๒ ถ่ายบริเวณคลองหลวง บนทางหลวงพิเศษหมายเลข ๕ หยุดถ่ายรูปขับต่อจนถึงอุธร์ด ที่ผู้มีพนักงานมารอรับรถผมแต่เช้า ผมกลับบ้านนอน เอ็กไฟล์ตอนต่อไปผมจะประมวลผลการเดินทางขาขึ้น จากกรุงเทพ ถึงอุบลราชธานี ในวันเดียวกัน

คราวหน้า ผมจะแสดงรูปตอนขับรถจากกลับให้ท่านดู และเล่าเรื่องของปราสาทหินศรีขรภูมิ สระกำแพงใหญ่ และสระกำแพงเล็ก ซึ่งอยู่บนเส้นทาง

จดหมายจากลูกศิษย์

เดือนนี้ มีจดหมายจากลูกศิษย์ และคนรู้จัก เพียงฉบับเดียว ไม่มากเช่นเดือนที่แล้ว ขอบคุณที่เขียนไปบอกเล่า หรือเตือนความจำ เพราะจากกันไปหลายปี แต่ยังคงนาระลึกถึง

05/13/08 10:09 PM

สวัสดิ์ศรีบรรณาจารย์สถาวรที่เคารพ วันนี้ กระทบมีเรื่องอยากจะได้เรียนให้อาจารย์ทราบนะครับ ว่าผมได้ทำการสอบป้องกันวิทยานิพนธ์จบเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขอบพระคุณอาจารย์สำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง คำแนะนำที่มีค่า ที่ผมยังจำและระลึกอยู่เสมอ ผมยังจำได้ว่า มีคำหนึ่งที่อาจารย์เคยเขียนในเมลล์บอกผมว่า "งานชนะอุปสรรค" และสอนให้อดทนอยู่เสมอ และผมก็พยายาม ตั้งใจทำให้มันได้ ถึงแม้ว่าผลที่ได้มันอาจจะไม่ดีมากนัก แต่ก็ถือว่าผ่านมาได้ นอกจากนี้ก็ทำให้ผมได้เรียนรู้ว่า การทำวิทยานิพนธ์มันลำบากและหนักมาก ต้องใช้พลังทั้งกายและสมอง ที่ผ่านมามีผมได้พยายามทำให้ได้ดีแต่มันก็จะจะไม่ดีเท่าตามความคาดหวังของคนอื่น มาเรียนที่นี้ ได้รู้จักกับคนเก่ง ๆ มากมาย เห็นความคิด ความสามารถ ของนักศึกษาจากที่อื่น ๆ แล้ว ทำให้ผมทึ่ง และยอมรับพวกเขาโดยไม่มีข้อสงสัย แต่ทุกคนก็ทำงานหนักจนแก่ได้ขนาดนี้ บางคนชอบอ่าน Journal มากกว่าการอ่านการ์ตูน เวลาที่เห็นพวกเขาหยุดพัก แต่ในหัวสมองของพวกเขาก็ยังคิดตลอดเวลาว่าตัวเองจะต้องทำอะไรต่อไป อันนี้ทำให้ผมเรียนรู้ได้จากคนที่เรียนที่นี้ได้เยอะจริง ๆ ครับ กระทบขอขอบพระคุณอาจารย์อีกครั้งนะครับ ที่อาจารย์เมตตาต่อพวกผมและเพื่อน ๆ ถ้าไม่มีอาจารย์ ผมก็คงไม่มีโอกาสได้มาเรียนรู้แบบนี้ ยอมรับว่าเกือบสองปีที่ผ่านมา เห็นอยู่แต่ได้อะไรมากมาย ได้เรียน ได้ทำงาน และได้เพื่อนดี ๆ เพิ่มมาอีกครับ สุดท้ายนี้ ได้ข่าวว่าอาจารย์ไม่สบายมาก ผมก็ขอให้อาจารย์หายป่วยไว ๆ นะครับ รักษาสุขภาพด้วยนะครับ ด้วยความเคารพอย่างสูง วิษณุ สิทธิแก้ว Wichet Sittikaew wichet_en@hotmail.com

สถาพรตอบ ดีใจด้วย "งานชนะเลิศอุปสรรค" เป็นปรัชญาภาษิตของโรงเรียนอัสสัมชัญ ที่ปรากฏในสัญลักษณ์ของโรงเรียน เขียนเป็นภาษาละตินว่า "Labor Omnia Vincit" วันหนึ่งเมื่อเกือบสี่สิบปีก่อน ผมท่องจำภาษิตนี้สมัยเรียนชั้นประถม จำได้ว่า เปิดคู่มือหนังสือทำเนียบรุ่น เห็นรุ่นพี่คนหนึ่งซึ่งผลการเรียนดี ได้รับประกาศนียบัตร (Certificate และ Diploma) ทุกปี ที่เขาเขียนภาษิตประจำใจว่า "ความอดทน แม้จะขมขื่น แต่ผลย่อมหวานชื่นเสมอ" ผมจำได้ เพราะเคยถามตัวเองว่า ทำอย่างไรจึงจะเก่งได้สักหนึ่งในสิบ หรือหนึ่งในร้อยของพี่เขา หลายปีผ่านมา ผมพบว่าตัวเองคงไม่สามารถไปไกลตามฝันเพื่อดังกล่าวได้ จึงเลิกคิดจะเป็นคนเก่ง ใช้ชีวิตไปวัน ๆ ว่า หากทำวันนี้ดี พรุ่งนี้ก็คงดี ถึงไม่ดีเราก็คงพร้อมที่จะผจญ เพราะเมื่อวานนี้ผ่านมาด้วยดีแล้ว เลิกฝึฝืน แกร่งแย่ง แข่งชิง และชิงหมาเกิด แต่คิดแบบงี้ ๆ ว่า เหลืออะไรจากที่คนอื่นเขาแย่งกันแล้ว สิ่งนั้นแหละคือของของเรา ผมว่า ดี เพราะผมก็ไม่เคยรู้สึกกดดัน เพราะไม่มีอะไรจะกดดัน แม้บางช่วงชีวิตลำบาก เจ็บไข้ หรืออด ๆ อยาก ๆ แต่ก็ไม่ได้ไม่นาน ทุกอย่างคลี่คลายไปเอง เหมือนหมอกกลางคืน ก็มีกลางวัน ฯลฯ วันหนึ่ง เมื่อสองสามปีที่แล้ว ผมพบพี่เขา พี่เขาจำผมได้ จึงเล่าความคิดในวัยเด็กให้เขาฟัง พี่เขาหัวเราะแล้วบอกว่า วันนี้อาจารย์เก่งกว่าผมหลายร้อยเท่า จริง ๆ แล้ว ผมก็ต้องฮั่นฮั่นแหละว่า เพราะภาษิตของพี่นั่นเอง วันนี้ ผมเจ็บป่วย ผมต้องเมตตาตัวเอง ไม่มีเวลาไปเมตตาใครสักเท่าใดนัก ผมบอกหลายคนว่า อาจเป็นช่วงท้าย ๆ ของชีวิต หากเป็นไปได้อยากทำอะไรสักสองสามอย่างให้แล้วเสร็จแล้วไปพบกันชาติหน้าถ้ามี

ป.ล. วิเศษฐ ลิทธิแก้ว เป็นลูกศิษย์ ที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี รุ่นที่ ๒

แต่ เกียรติกันกรา ๒๑ เข้าจะเป็นความหวัง ฤจะสร้างรอยบาป

ก่อนเปิดภาคการศึกษา เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ผมต้องคิดอ่านหาคำต้อนรับนักศึกษาใหม่ ที่จะไปพิมพ์ลงในคู่มือนักศึกษา ผมชอบแต่งกาพย์กลอน เพราะไพเราะ และบาดใจ หากได้อ่านหาหนักแน่นรุนแรง ส่วนใหญ่แต่งขณะเดินทาง คดเฉพาะขณะขับรถไปกลับ ระหว่างอุบลราชธานี และกรุงเทพฯ มีบ้างที่แต่งบนเครื่องบิน ปีนี้แต่งบนเส้นทางหลวง ๒๔ ระหว่างปักธงชัยถึงสูงเนิน เป็นเรื่องจริงจากชีวิตว่าที่นักศึกษาคนหนึ่ง ขณะนี้ กำลังเรียนปี ๑ หากอ่านดูแล้ว บังเอิญไปคล้ายกับชีวิตใคร ๆ อีกหลายคนก็ไม่ต้องตกใจ เพราะประเทศไทยมีคนจนและยากไร้มากมาย อยากให้คนจนหายไปก็จงรีบเรียนให้จบไว ๆ แล้วไปทำงานหนัก ช่วยเหลือคนเหล่านั้น เพราะวันเวลาของครูอย่างผม กำลังหมดไป

๑ ข้าวลาลาน เตือนเมษา ฟ้าเป็นฝน
เจ้าคั่นคั่น จากบ้านมา ตามหาฝัน
แม่ขายข้าว ขายควาย ได้หลายพัน
อาจมีวัน จานองนา เป็นคำเรียน
ตั้งสี่ปี หนักใจ ห่างไกลนัก
หวังยศศักดิ์ ต้องหักหาญ หมั่นอ่านเขียน
ต้องเหนื่อยยาก อดอยาก แลพากเพียร
แม้จวนเจียน จะแพ้พ่าย อยู่หลายครา
ไว้วัวควาย ไว้ผืนนา มีฟ้าฝน
แม้ร่วงหล่น แต่ผืนดิน สิ้นต้นกล้า
ทุกเรือนเหี่ยว แม่พ่อ รอเวลา
เจ้ากลับมา ส้างหนี้สิน ผืนดินเรา

ขอคุณพระ คุณครู ผู้สูงส่ง
 ช่วยบรรจง แต่งเม็คดิน ให้สิ้นเขลา
 เป็นมณี ทรัพย์สิน แผ่นดินเนา
 "รวิกันเกรา" ย่อมยินดี ที่เข้ามา

นายสถาพร โภคา ปักธงชัย - สูงเนิน นครราชสีมา ๒๕ เมษายน ๒๕๕๑

ตารางสอน

เรียนทุกท่านที่ต้องการติดต่อผมทางโทรศัพท์ เวลาที่ผมว่างรับโทรศัพท์ ตามตารางต่อไปนี้ครับ เเทมนี้
 เหนื่อยเหมือนควาย ดังนั้นกลับถึงบ้านจะหลับทันที ไม่มีโอกาสเปลี่ยนเสื้อผ้า หรืออาบน้ำ กว่าจะตื่นก็ ราว
 ๐๔.๐๐ หรือ ๐๕.๐๐ น ครับ

จำนวน	0900 - 1000	1000 - 1100	1100 - 1200	1300 - 1400	1400 - 1500	1500 - 1600	1600 - 1700	1700 - 1800	1800 - 1900	1900 - 2000	2000 - 2100
อาทิตย์							1303791 Special Topics in Environmental Engineering I (3) 1,(12),EN6407 EN6				
จันทร์	1309 100 Intro. to Eng. (1) EN6204	1309 100 Intro. to Eng. (2) EN6204		1309 101 Engineering Drawing (1) EN6501-6502 *						1305 426 Buldg Design	
อังคาร				1309 101 Engineering Drawing (2) EN6501-6502 *						1305 470 Transp. Eng	
พุธ	1309 100 Intro. to Eng. (3) EN6204	1309 100 Intro. to Eng. (4) EN6204		1309 101 Engineering Drawing (3) EN6501-6502 *						1305 426 Buldg Design	
พฤหัสบดี				1309 101 Engineering Drawing (4) EN6501-6502 *						1305 470 Transp. Eng	
ศุกร์				1309 101 Engineering Drawing (5) EN6501-6502*							
เสาร์	304 496 Selected Topic (Buldg. Design) สาขาวิชาวิศวกรรม วิศวกรรมโยธา - พละ			304 496 Selected Topic (Buldg. Design) สาขาวิชาวิศวกรรม วิศวกรรมโยธา - พละ							

หมายเหตุ (*) สอนเฉพาะครั้งที่ 1, 2 และครั้งที่สุดท้าย